

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/107/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715210545
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8715210545.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 34 127 798, zastúpeného: JUDr. Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanej: I. J., F..XX.XX.XXXX, T. M. P. XXX/XX, XXX XX J., o zaplatenie sumy 9.187,17 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10C/395/2015-75 zo dňa 11.05.2016 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.041,86 eura spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.09.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 242 eur v poradí žalovaná suma, príslušenstvo k nej a náhrada trov konania. Súd prvej inštancie povolil žalovanej mesačné splátky vo výške 80 eur mesačne, splatné vždy do 25. dňa každého mesiaca, počnúc nasledujúcim mesiacom od právoplatnosti rozsudku až do úplného splatenia. Nesplnením niektorej zročnej splátky sa stáva splatným celé prisúdené plnenie. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Citoval ustanovenie § 39a, § 52 ods. 1, 2 a 4 a § 488 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že zmluvou o postúpení pohľadávok z 25.09.2014 prešla na žalobcu pohľadávka z jeho právneho predchodcu J. J., a. s. voči žalovanej v celkovej sume 9.187,17 eura za nesplatený poskytnutý úver žalovanej v pôvodnej sume 4.854 eur a u ktorého bola vyhlásená mimoriadne splatnosť k 02.09.2013 vo vyčíslennej sume 7.483,37 eura. Ku dňu postúpenia dlžnej pohľadávky za úver k 25.09.2014 bola suma zvýšená na 9.187,17 eura, z toho za neuhradenú istinu v sume 5.397,48 eura a za vyčíslené príslušenstvo k úveru v sume 3.789,69 eura. Z obsahu Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 18.06.2010 vyplýva, že poskytnutý úver v sume 4.854 eur sa žalovaná zaviazala splatiť v 119 mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru k 04.05.2020 a so sumou na zaplatenie 10.751,26 eura, čo je navýšenie na 221,48 %. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu k 02.09.2013 žalovaná uhradila úver v sume 812,14 eura. Napriek zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu naďalej účtoval úroky z úveru a sankčné úroky, a to až do postúpenia pohľadávky žalobcovi. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v časti zaplatenia prisúdenej sumy 4.041,86 eura, ktorú tvorí neuhradený zostatok medzi poskytnutým úverom v sume 4.854 eur a doterajšími úhradami žalovanou

v sume 812,14 eura. Od zosplatnenia úveru žalobcovi patrí len úrok z omeškania z peňažného dlhu po dobu omeškania. K prisúdenej sume patrí žalobcovi zákonná výška úroku z omeškania po uplatnenú dobu omeškania a pokiaľ žalobca žaluje zaplatenie vyššej sumy, v tejto prevyšujúcej časti súd prvej inštancie jeho návrh zamietol, a to pre úžeru, pretože ide o výraznú nerovnováhu v postavení oboch zúčastnených strán v prospech žalobcu a v neprospech žalovanej ako spotrebiteľky. Právny predchodca žalobcu sa rozhodol z vlastnej vôle vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, t.j. dosiahnuť jeho zosplatnenie a tým sa úver transformoval na peňažný dlh. Preto žalobca nemôže žiadať naďalej aj plnenie doterajších zmluvných úrokov z úveru, ale môže si uplatniť iba zákonnú výšku úroku z omeškania zo skutočne dlžnej peňažnej sumy. Preto súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol aj o uplatnený zmluvný úrok z úveru a o tú časť výšky úroku z omeškania ročne, ktorá presahuje zákonnú úpravu. Súd prvej inštancie povolil žalovanej vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú a osobnú situáciu primerané splátky vo výške 80 eur mesačne.

4. Výrok o trovách odôvodnil podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“).

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu: v časti žalovanej sumy 3.900,52 eur, v časti 8 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.355,62 eura od 26.09.2014 do zaplatenia, v časti 2,95 % ročného úroku z omeškania zo sumy 4.041,86 od 26.09.2014 do zaplatenia a rozhodol o náhrade trov konania. Odvolateľ namietal nesprávnu aplikáciu ust. § 39a Občianskeho zákonníka z dôvodu neexistencie skutočností predpokladaných hypotézou tejto právnej normy a pre neexistenciu tohto ustanovenia v čase uzatvorenia zmluvy (nadobudlo účinnosť až 01.06.2014). Žalobca namietal aj výšku zákonného úroku z omeškania, ktorú súd prvej inštancie nesprávne ustálil na 5,05 %, nakoľko v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013 je zákonná výška úroku z omeškania v posudzovanej veci nepochybne vyššia ako žalovaná výška 8 % ročne. Odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie mu bezdôvodne nepriznal úrok z omeškania za obdobie od 03.09.2013 do 25.09.2014, teda za nasledujúce dni po dni zosplatnenia úveru. Žalobca namietal aj nesprávnosť výroku o náhrade trov konania, ktorého nesprávnosť je dôsledkom nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť a vyhovieť jeho odvolaniu v celom rozsahu. Žalobca si uplatnil trovy odvolacieho konania.

6. O odvolaní proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol tunajší súd rozsudkom č.k. 6Co/200/2016-114 zo dňa 31.10.2017 tak, že ho zmenil vo výroku I. v jeho napadnutej časti tak, že sa mení výška úroku z omeškania z 5,05 % ročne na 8 % ročne. Vo výroku II. potvrdil rozsudok v prevyšujúcej zamietavej časti a vo výroku III. vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Voči rozsudku tunajšieho súdu č.k. 6Co/200/2016-114 zo dňa 31.10.2017 podal žalobca dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol tak, že tento rozsudok v napadnutej potvrdzujúcej časti a v časti trov konania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie. Dovolací súd sa v uvedenom rozhodnutí stotožnil s názorom žalobkyne, že v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným spôsobom určovala výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy.

8. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

9. Odvolací súd vyzval strany sporu v zmysle ustanovenia § 382 CSP na prípadné vyjadrenie k možnému odlišnému právnomu posúdeniu veci, nakoľko doposiaľ nebolo aplikované ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy o splátkovom úvere (18.06.2010), § 2 písm. u) a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom k dňu podpísaniu zmluvy o splátkovom úvere (18.06.2010) a § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

10. Vo vyjadrení k výzve tunajšieho súdu žalobca uviedol, že jeho právny predchodca postupoval pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou, pretože preveroval schopnosť žalovanej splácať úver a od dlžníka vyžiadaval doklady o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, pričom prihladol aj na príslušnú databázu. Tvrdil, že dôkazy predložené žalovanou vyhodnotil jeho právny predchodca takým spôsobom, že žalovaná splnila podmienky na to, aby jej bol poskytnutý úver vo výške 4.854 eura s tým, že žalovaná je platobne schopná splácať poskytnutý mesačný úver v mesačných splátkach vo výške 89,04 eura. Jeho právny predchodca v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. skúmal schopnosť žalovanej splácať úver, pričom zohľadnil čistý príjem žalovanej, náklady na zabezpečenie jej životných potrieb a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, výšku splátky spotrebiteľského úveru, ako aj prípadné peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Poukázal na to, že k písomnému podaniu zo dňa 26.11.2015 priložil prehľad úhrad uskutočnených na predmetný úver, z ktorého vyplýva, že žalovaná spočiatku riadne splácala, a to počas prvého roka splácania úveru. Z uvedeného potom vyplýva, že jeho právny predchodca vyhodnotil platobnú schopnosť žalovanej správne. Z dôvodu právnej istoty navrhol, aby súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej a to pre prípad, že by nemal preukázané, že právny predchodca žalobcu postupoval pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou. Na záver žalobca poukázal aj na bod 7.1.1 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou zmluvy, v zmysle ktorého banka prevzala všetky dokumenty ňou požadované, ktoré sú uspokojivé pre banku a preukazujúce schopnosť klienta splácať úver.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozhodnutie je vecne správne.

12. V prejednávanej veci si žalobca uplatňoval voči žalovanej nárok na zaplatenie pohľadávky vo výške 9.187,17 eura s príslušenstvom z nezaplateného zosplateného úveru zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 18.06.2010, titulom zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.09.2014 uzavretej medzi J. J., a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom.

13. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že dňa 18.06.2010 bola medzi právnym predchodcom žalobcu J. J. a. s., ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 4.854 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť prostredníctvom 119 splátok vo výške 33,37 eura od prvého čerpania úveru do 30.06.2010, resp. vo výške 89,04 eura od 04.07.2010 do splatenia úveru. Výška úrokovej sadzby bola fixná do splatenia úveru 17,90 %, ročná percentuálna miera nákladov 21,40 % a celková požadovaná čiastka spojená s úverom 10.751,26 eura.

14. Ku dňu 02.09.2013 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a vyzval žalovanú k splateniu dlžnej pohľadávky.

15. Nemali by byť pochybnosti o tom, že predmetná Zmluva o splátkovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

16. Podľa § 3 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie

spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

18. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

19. V zmysle čl. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

20. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej)

21. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

22. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jedinom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého dopredu vymedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje, z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce skutočnosti.

23. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi vyplýva tiež z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Podľa tohto ustanovenia predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné

znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ani toto ustanovenie vyčerpávajúcim spôsobom neuvádza všetky možné prípady konania odporujúceho dobrým mravom, čo je zrejmé zo slovného spojenia najmä.

24. Pri poskytovaní úverov ako finančných produktov je potrebné vždy postupovať s odbornou starostlivosťou, čo vyplýva aj z ustanovenia § 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia sa odbornou starostlivosťou rozumela úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi, alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

25. Banka (ako v prejednávanej veci J. J. a.s.) k poskytovaniu úveru nemôže pristupovať nezodpovedne a vždy musí zvažovať, komu úver poskytne a komu nie. Malo by byť preto bežnou obchodnou praxou a zvyklosťou zamerať sa pri poskytovaní úverov nielen na príjmové pomery žiadateľa o úver, ale aj na jeho bonitu, teda na schopnosť dlžníka úver splácať.

26. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa jedná o povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií, získaných jednak od spotrebiteľa a jednak napr. v prípade banky zo spoločného bankového registra. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov. Toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa.

27. Poskytovanie úverov je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Je nelogické až hazardné, poskytovať úver osobe za podmienok, ktoré neprivedia nič iné, len následný súdny spor, exekúciu, navyšovanie zadĺženia.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úniijné právo a s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonita žalovanej bola zo strany jeho právneho predchodcu náležite skúmaná, tak aby bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 ZoSÚ.

29. Odvolací súd vo výzve na odlišné právne posúdenie vyzval žalobcu, aby preukázal, akým spôsobom bola skúmaná bonita žalovanej pri poskytnutí úveru. V odpovedi na výzvu súdu žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca postupoval pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou, pretože preveroval schopnosť žalovanej splácať úver a vyžiadal si od nej doklady o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, pričom prihliadol aj na príslušnú databázu. Tvrdil, že jeho právny predchodca skúmal schopnosť žalovanej splácať úver, pričom zohľadnil čistý príjem žalovanej, náklady na zabezpečenie jej životných potrieb a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, výšku splátky spotrebiteľského úveru, ako aj prípadné peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Žalobca svoje tvrdenie o splnení povinnosti skúmať schopnosť žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou ničím neoprel. Žiadne dôkazy odvolaciemu súdu vo vzťahu k otázke skúmania bonity žalovanej žalobca nepredložil, ani tie, ktoré mala žalovaná predložiť právnenému predchodcovi žalobcu na vyhodnotenie splnenia podmienok na poskytnutie úveru. Skutočnosť, že žalovaná bola schopná splácať poskytnutý úver po určitý čas od poskytnutia úveru, nepreukazuje splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Skôr svedčí od tom,

že právny predchodca nedostatočne vyhodnotil bonitu žalovanej, ktorá je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodom, a ktorej jediným príjmom v čase poskytnutia úveru bol len invalidný dôchodok. (č.l. 55 až 68 spisu).

30. Podľa žalobcu má svedčiť o splnení povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ bod 7.1.1 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou Zmluvy o splátkovom úvere a podľa ktorého Banka prevzala/prijala/dostala všetky dokumenty ňou požadované, ktoré sú uspokojivé pre banku po formálnej aj vecnej stránke. Banka prijala listiny preukazujúce schopnosť klienta splácať úver a ponúknuť banke, podľa vlastného uváženia banky, dostatočné zabezpečenie poskytnutého úveru, napr. potvrdenie zamestnávateľa o výške príjmu, výplatné pásky, daňové priznanie, výkaz o majetku a záväzkoch za bežné obdobie. Odvolací súd konštatuje, že Všeobecné obchodné podmienky, ktoré by obsahovali bod 7.1.1, nie sú súčasťou spisu a neboli priložené k žalobe. Súčasťou spisu sú jedine Obchodné podmienky J. J. a.s. pre poskytovanie úveru Povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom s účinnosťou od 01.07.2007.

31. Zároveň ani z predloženej Zmluvy o splátkovom úvere ani z ostatného obsahu spisu nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu pred vstupom do zmluvného vzťahu preveroval bonitu žalovanej.

32. Žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a ani so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytovaní úverov. Takéto jeho konanie nie je možné hodnotiť inak, ako konanie priečiace sa dobrým mravom.

33. Odvolací súd teda dospel k záveru, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovanej s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke, v dôsledku ktorého nemorálnemu vzťahu nepriznať ani súdnu ochranu. Nenáležitú skúmanie bonity klienta, resp. podcenenie jeho bonity zo strany dodávateľa správne posúdil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi s dopadom na nárok žalobcu ako veriteľa na úroky a poplatky. Uvedené znamená, že žalobca má nárok iba na zaplatenie sumy 4.041,86 eura, ktorú tvorí neuhradený zostatok medzi poskytnutým úverom v sume 4.854 eur a úhradami žalovanej vo výške 812,14 eura.

34. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej zamietavej časti ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách celého konania (prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho) bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 CSP, § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách celého konania bola skutočnosť, že strany sporu mali v konaní pred súdom prvej inštancie čiastočný úspech, v dovolacom konaní bol úspešný žalobca a v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná. Vzhľadom na čiastočný úspech strán sporu v konaní odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).